

lenticosos peccatores versans, vix sciat scele- ratissimos plectere, totus solvitur in blandi- tias. Quod ipse ex Maria habuit, verè nobis columnâ nos protegente ab æstu divinæ in- dignationis.

Apoc. 12. 1. Dicitur totus ignis ardens & flammans, & aqua Mariana carnis obiectus, temperatus nube.

Cælius.

Bernard.

Idem.

Maria ab æstu Diaboli nos protegit. S. Bonav.

Marianam umbram captemus, ut à Demonio meridiano liberemur. Canticor.

Ecc. 24. 19. Arilstonæ.

1114 Huc referas Prudionem, seu colu- binam arborem, ejus meminit S. Petrus Da- mianus lib. 2. Epist. in 18. Nam arboris umbra columbas defendit à Draconis eas insectantis immunitate: Draco enim valde formidat ejul- modi umbram sibi lethalem: Donec ergo co- lumbe (ait Damianus) sub arboris illius um- braculo fuerint commorata, nullis eas crudelis illa bestia valet insidiis ledere: alioquin si pro- cul eas invenerit, sine ullo contradictionis obsta- culo repentinus invadit. Quid pro Mariana umbra à diabolicæ tentationis æstu nos prote- gente luculentius? Jam supra expendimus, pro Virginis triumpho de tartareo Dracone, illa Genes. verba c. 3. 15. Inimicitias ponam inter te, & mulierem; & semen tuum, & semen illius; ipsa conteret caput tuum. Modò observo fly- gum hunc Draconem, cujus larvam Luciferi sibi induit, fuisse ignitum, juxta multorum Pa- trum, & interpretum exilimationem; quam juvat Habacuc 3. v. 5. Egre dicitur Diabolus ante pedes ejus. Pro Diabolo est Hebraicè reseph, quem S. Hieronymus antiquum serpentem in- terpretatur, qui Evam seduxit. Significat au- tem reseph (ut Arias, Raphaelengius, & Fa- bricius in Bibliis animadvertunt) serpentem ignitum, sive carbonem. Et Isaias c. 14. 28. Serpentem volucrum dixit, Hebraicè saraph, id est, ignitum. Et c. 30. 6. describit regulum volantem, Hebraicè, serpentem ignitum vol- antem. Et quidem multi Draconem illum cum ignito aliquo ex illis conferunt, quorum meminit Moyses Nu. 21. 6. Satis hæc apta serpentina & ignota forma astutissimo impo- tori, ut vehementissimus Diabolicæ tentationis æstus portendatur, à fortissima Virgine Dei- para vincendus, & à nobis nisi sub opaca tantæ Virginis umbra deprimendus. Accipe unius S. Fulberti Episcopi verba in Serm. de Fulbert. Nativ. B. Virginis: Quid est, fratres, in hoc loco serpentis caput contere, nisi principalem Diaboli suggestionem, id est, concupiscentiam resistendo superare. Si ergo queratur, quam- mulier hujusmodi victoriam operata est? Pro- fectò non reperitur in linea generationis huma- næ, donec perveniatur ad illam, de qua agi- mus, Sanctarum sanctam. En tibi qua ratione Deipara concupiscentiæ æstui occurrat, fla- grantes Dæmonis tentationes temperet, & extinguat. Verè nobis extat salutifera umbra, stygio Draconi ignito lethalis; verè opaca nubis columna, & gratissimum refrigerium.

Moralis illustratio.

SECTIO XLVI.

Calum eris, si à te ipso, & terra contuber- nio longè sejungaris, caelestia & aeterna quaerens.

1115 S Ico elucidat moralissimè Carenis Hu- go hæc divinæ Sapientiae verba: Ego in altissimis habitavi: id est, in viris sanctis, qui fuerunt alti, qui supra totum mundum al- tiores, qui supra seipsos altissimi, qui cum Deo in caelestibus habitant. Quasi dicat: Ad instar caelorum extant, qui à seipsis, & à telluris squalore segregati caelestia & aeterna quaerunt, mundialibus bonis contemptis.

Genes. 1. 1. habes: In principio creavit Deus calum, & terram. Hebraicè pro creavit, est bara; quod Oleaster vertit, separavit, di- visit.

Mariana arboris um- bra à Dra- conis igniti æstu nos pro- tegit. S. Pet. Dam.

Genes. 3. 15.

Habac. 3. 5.

Fulbert.

Hugo.

Genes. 1. 1.

Genes. 1. 1.

Genes. 1. 1.

Genes. 1. 1.

Perinde sicut creari calum & terram, atque separari & dividi calum à terra. Genes. 1. 6. Fuit firmamentum in medio aquarum, & dividat aquas ab aquis. Et factum est ita: vocavitque Deus firmamentum, calum. Esto, id ita habet: certè non prius firmamentum appel- latur à Deo calum, quàm à terra inani & vacua separatur: Vocavitque Deus firmamentum ca- lum. Quod si cali nomen habet, ac creari di- citur in ipso sacra Scripturae vestibulo, id quidè habet propter separationem à terra sor- dida & inani; ut doceamur, eos dumtaxat cali nomen, & rem mereri, qui à terrenis squalenti- bus & vacuis, alta petunt, caelestia, & aeterna. Ferè hoc expresse ad ea verba Stephanus Can- tuariensis in allegoriis Tilmanni: Vocavitque Deus firmamentum, calum: quia mens justis, quæ per bona opera firmamentum est, calum dicitur, quia & sculpta est virtutum floribus. Sed lucu- lentius Origenes Hom. 1. in Genesim: Sicut firmamentum calum appellatum est, ex eo quòd di- vidat inter eas aquas, quæ super ipsum, & eas quæ sub ipso sunt; ita & homo, qui in corpore pos- tus est, si dividere potuerit, & discernere quæ aquæ sunt superiores super firmamentum, & quæ sub firmamento, etiam ipse calum appellatur.

Genes. 1. 6.

Cali nomen non meretur, qui à terra non separatur. Stephan.

Isai. 58. 13. Qui terra est, in calum abit, terrenis contemptis.

Isai. 66. 1.

Caelestibus intentus, calum est, sedes Dei quiesca.

quod in pedum appellatione figuratè indica- tur. Certè, terra eris subtrata Dei pedibus, uti pars divinæ providentiæ abjectissima, si ter- renis fueris intentus; si verò caelestibus, calum eris, ubi divina Majestas & Mauris maximè spectatur, & splendet magis Dei providentia.

Audiendus hac super re Regius Cantor qui Pfal. 49. 4. Sursum ad- vocat Deus calum à ter- ra, id est, ju- sti à pecca- toribus. Pfal. 49. 4. inter alia Dei magnalia hoc unum ce- lebrat: Advocavit calum sursum, & terram dis- cernere populum suum. Multi legunt: ut discer- nat. S. Cyprianus de bono patientiæ; & 2. Te- stim. n. 28. ut separet populum suum. Etenim dum calum sursum advocat, à tellure illud se- parat, ut sic cali nomen habeat; cujus separa- tionis significationem exhibet è vestigio, cum ait: ut separet populum: justos scilicet à pec- catoribus; quasi illos calos appellat, hos autem terrâ. In hunc sensum verba interpretatur He- fychius in Catena Danielis Barbari super 50. Pfalmos: Et quomodo calum sursum cum eo loci collocatum sit? An calum vocat eos, quia caele- stia sapimus? De quibus Paulus dicebat: Sicut portavimus imaginem terreni, sic portemus ima- ginem coelestis. Terram, terrena cogitantes vo- cat, qui luto, & lateritio operi inserviunt. Igitur qui caelestia quaerunt, & se, suamque abe- gantes voluntatem, caduca contemnunt, & à terrenis separantur, minimè terra sunt, calum quinimo sursum advocatum exsiliat: in quo Deum excelsum habitare, gloriari, & maxi- mè exultare, testatur idem Vates Pf. 112. Ex- celsus super omnes gentes Dominus, & super cae- los gloria ejus.

Pfal. 49. 4. Sursum ad- vocat Deus calum à ter- ra, id est, ju- sti à pecca- toribus.

Hefychius.

Pfal. 112.

Apoc. 12. 1. Ecclesia tota caelestis de- scribitur, dum Lunam calcatur, id est, terrena.

1118 Apoc. 12. 1. Signum magnum apparui- se in caelo dicitur: Mulier amicta Sole, & Lu- na sub pedibus ejus, & in capite ejus corona stel- larum duodecim. De Ecclesia Christiana in ter- ris militante litteralem esse sensum, commu- nior fert existimatio. Porrò tota ipsa caelestis describitur; & cum universo caelorum ornatu gaudeat, Sole nempe, Luna, & stellis ad illam ambitiosè exornandam descendentibus, cali nomine perfertur. Illud unum negotium fa- cessit; quo pacto quæ in terris adhuc versatur, & inter viatores militat, Sole appareat vestita stellisque coronata, cum hæc luminaria omni- no extant sublimissimi cali signa? Certè Ec- clesia & tota caelestis est, & in terris nihilomi- nus degit; quia cunctis ea mundialibus bonis superior existit, quæ pedibus calcatur, & vesti- gius premit per sui ipsius abnegationem. Ut enim S. Gregor. lib. 34. Moral. c. 7. Quia cun- cta temporalia despicit, Lunam sub pedibus pre- mit. Huc advoces S. Augustinum ad rem præ- sentem eleganter opportunum, in Pfal. 96. Tu, si vis, calum eris: purga de corde tuo terram. Si terrenas concupiscentias non habueris, & non frustra responderis, si sum te habere cor, ca- lum eris. Capisti capere quæ sursum sunt, & non quæ super terram, nonne factus es calum? Carnem portas, & corde jam calum es: con- versatio enim tua in caelis est.

S. Gregor.

S. August.

Gene. 15. 5.

Terra es, si terrena cu- ras; calum, si caelestia. Gen. 13. 16.

1119 Genes. 15. v. 5. Abrahamum sic allo- quitur Deus: Suffice calum, & numeras stellas, si potes: & dixit: Sic erit semen tuum: non tam carnale, quàm spirituale. De Abraham adopti- va & Christiana posteritate sermo est; ipse quip- pe credentium pater, ex cujus nepotibus Chri- stus carnè assumpsit. Compose cum his ver- bis alia c. 13. 16. præjacta: Faciam semen tuum, sicut pulverem terræ. Nimirum fidelem po- pulum futurum esse ait & stellato caelo, & terreno pulveri similem. Certè, si copiosam dumta-

dumtaxat prolem voluisset designare, fat fuisse accepta à stellis, vel à pulvere comparatio. Reor ea propter magnum futuræ turpis discrimen demonstratum; eorum videlicet, qui terrenis bonis adherentes, toti terreni sunt, & tanquam pulvis, quem projicit ventus a facie terræ: & eorum, qui rebus intenti caelestibus caelestes sunt, & stetit ad instar cæli à telluris squalore sejuncti. Sic erit semen tuum. Sic erit (ait beluissimè Philo in lib. Quis rerum humanarum hæres) sicut quod vides in aethere, sic caeleste, sic umbra carens, plenum splendore purissimo (nam neque in celo nox locum habet, nec in virtute tenebræ) dispositum ornatissimi immoto manens ordine, semper sui simile. Quid ad rem nostram accommodatus? Terra eris, & levi terræ pulvisculo similis, si terrena cures, & mundialia: cælum eris stellato similis sine terræ umbra, totus superno lumine nitens, si caelestia inquiras, & æterna, vir, uti incumbens. Argutè Origenes Hom. 5. in Hieremiam: Si ad peccatores dicitur, Terra es, & in terram ibitis; quare non dicitur ad justum, Cælum es, & in cælum ibis?

Philo.

Origen.

Cellensis.

Hic exscribo, ut tu expendas, verba Petri Abbatis Cellensis ex libro de Conscientia, ubi qua ratione reddatur homo cælum ornatissimum, sic eleganter explicat: Efficitur cælum per inhabitantem Spiritum ejus, qui fecit cælum & terram, & habitat in cælis. Hæc tria, scilicet Verbum, Dominus, & Spiritus oris ejus, creant, formant, & ornant cælum conscientie. Dominus timore suo conscientiam creat; Verbum Domini instructione sapientiæ confirmat; Spiritus oris ejus, donorum varietate exornat.

SECTIO XLVII.

Sublimior Principum Majestas tunc maxime proditur, cum subditorum emolumentis inserviunt. Ubi de Eucharistia, regio beneficentissimi famulatus epulo.

Deus à calo ad terram demissus, non sicut ut serviat commodis, & magnus appareat. Clem. Alex.

1120 Rex ipse Regum, & Dominus dominantium Deus in altissimis habitare dicitur, & nihilominus thronus ejus in columna nubis ad terras demissus apparet: à qua totus fit quotidianis gradientus per desertum populi commodis intentus, ac deserviens: ut enim fusè supra statuimus in textus enodatione, humanitatis gratia, ancilla instar, sequebatur nubes; quomodo loquitur Clemens Alexandrinus ad Gentes. Opportunè quidem & moralissimè, altissimus cælorum habitator, & excelsa ejus Majestas demonstrantur, cum ad terras demissus solum ponit in columna nubis suis famulante Israelitis. Nónne tibi videtur sic satis superque humanos Reges, ac Principes edoceri, eò vel maxime sublimiorem illorum Majestatem & potentiam prodidi, si subditorum emolumentis incumbant, & inserviant, quasi eorum corona nobilis servitii character sit? Ut enim pulchrè, ac verè Steuchus in Cosmopæia, Rex statuitur populi ductor, Sicut columna in deserto ductavit Hebræos.

Steuchus.

Isai. 9. 6.

Christus nobis natus est modis.

1121 Illustrissimum extat de Christo Domino, ejusque potestate, & regnato vaticinium, apud Isai. 9. v. 6. Parvulus natus est nobis, & filius datus est nobis: & factus est principatus super humerum ejus, & vocabitur nomen ejus admirabilis, consiliarius, Deus, fortis, pater suorum seculi, princeps pacis. Haud du-

bium est, totum describi nostris commodis deservientè; totum erga suos liberalem. Natus est nobis, datus est nobis, (ait Bernard. Hom. S. Bernard. 3. super Missus est) nobis, inquam, non sibi. Et Ser. 3. de Circumcissione: Totus mihi datus, & totus in meos usus expensus est. Sed compone illud parvulus natus est nobis, & illud vocabitur Deus fortis: Hebraicè gibor, id est, gigas Deus. Etenim si parvulus natus est, unde tantum, tanta regis incrementum è parvulo in gigantem? Oitendit subtiliter Tertull. lib. 2. contra Marcionem: Deus tunc maxime magnus, cum homini parvulus. Parvulo Deo indigebamus in nostris usus, & commoda; cum autem parvulus nobis natus, datusque est, tunc maxime ejus potestas & Majestas in giganteam molem excrevisse visæ sunt. Scire cupis idoneam hujus regie magnitudinis mensuram? Metire ejus beneficentissimam in homines largitatè ab Isai illicò commendatam: Et factus est principatus super humerum ejus. Aquila legit: Et facta est mensura in humero ejus. Non alienis humeris, ut Tyranni solent, sed suis: imponet regni pondus ingenti cura, & labore usque ad sanguinis effusionem, & vitæ dispendium pro snorum emolumentis, & incolumitate. Ecce idoneam regie Christi Majestatis mensuram: cruce scilicet (ut Tertull. & alii explicant) per quam subditus opem tulit, & in libertatem aseruit. Beneficentia enim Principum in suos mensura est, à qua metiri debemus sublimiorem eorum Majestatem. A la medida de sus beneficios es un Principe grande, o pequeño.

Tertull.

E parvulo magnus gigas proditur nostris utilitatibus.

Isai. 9. Beneficentia est mensura sublimitatis.

Tertull. lib. 3. contra Marcio.

Luc. 23. 42. Latro Christum Regem agnovit & confessus est, cum illum vidit alius ex officio impensum. S. Ambros.

1122 Lucae 23. 42. Christum è Cruce pendentem patibulatus sic latronum alter rogabat: Memento mei, Domine, cum veneris in regnum tuum. Regem Jesum agnovit, & confessus est. Quid quæso Christum tibi magnum Regem demonstravit? Nónne similem tecum miseriam sustinet ille? Quid passio isthæc commune habet cum sublimissima regnantis Majestate? Luculenter aperit S. Ambros. Ser. 44. Mira res! latro honorificat patientem. Ait enim: Memento mei Domine cum veneris in regnum tuum. Hæc est fidei plena devotio, ut cum morti addictus putatur, tunc Regis illi honorificentia deferatur. Intellexit enim quid pro alienis peccatis has plagas susciperet, pro alienis sceleribus hæc vulnera sustineret: & scivit quod illa in Corpore Christi vulnera non essent Christi vulnera, sed latronis. Ex uberi igitur erga omnes beneficentia supremo illustratus lumine deduxit latro sublimiorem Christi regnatum, & Majestatem. Agnovit Jesum totum aliis natum, aliis viventem, à patibulo patientem & morientem, aliis denique ex officio impensum, & de sua felicitate cunctos felicitantem perenni beneficentiæ largitate. Unde opportunissimus, ac veridicus sublimissimi regni Domini panegyrista extitit. Tunc tunc quidem aliquis principatur & sublimioris in fastigii Majestatem prodit, cum subditorum commoditatibus inservit. Pulchrè hinc Chrysofomus in Homilia 2. de Cruce & latrone: Dic mihi, regnum commemoras? quid enim regni vides? Clavi, & crux est quod inspicis. Sed ipsa Crux, inquit, regnum est, & ideo eum Regem nominò quia crucifixum inspicio. Imperatorum est pro omnibus mori, & Regis optimi, pro communi utilitate nunquam recusare supplicium. Quid luculentius? His adnecte, & expende pulchra S. Leonis verba Ser. 10. de Passione, ubi Christum

S. Chrysof.

S. Leo.

Genes. 1. 16. Sol Rex est à famulante sua beneficentia.

VDW

Plinius.

Regis cum Sole comparatio.

Agapetus.

Regnum ferid repulit qui subditorum commodis non poterat inservire. Isai. 3. 7.

Josephus à beneficentia in subditos Rex proclamatur.

Genes. 41. 42.

Christum de cælo præsentem in terris Regem commendat ex larga illius in omnes beneficentia: Cæcis visum, claudis gressum, surdis auditum, mutis præstat eloquium. Febres abegit, dolores resolvit, mortuos resuscitavit. Magnum prorsus Regem ista demonstrant. Christi ergo præsentia, sit terrenæ præfecturæ norma, & sublimioris Majestatis idea.

1123 Genes. 1. 16. die mundi quarta fabricasse Deus dicitur duo luminaria magna, luminare majus, ut præset diei, & luminare minus, ut præset nocti. Augustissimis Sol regis, & Luna reginæ vocabulis, & solis decorantur. Ast, rogo inprimis, unde Sol regio præsentia titulo donatur, ac regia niter Majestate? Utrique à famulante beneficentia, qua omnibus famulatur, omnia illuminans & fecundans munificis influxibus, elementa, metalla, stirpes, animantes, humanumque corpus. Hinc Solis nomen semes apud Hebræos nonnulli argutè deducunt à verbo Chaldaico samis, quod ministrare significat, dum enim Rex præficiunt, minister est, quia rebus omnibus ministrat, & nobis operantibus quasi faciem præfert. Hic (ait Plinius solem commendans lib. 2. cap. 6.) lucem rebus ministrat auferque tenebras: hic cali tristitiam discutit, atque humani nubila animi serenat: hic suum lumen cæteris quoque sideribus fænerat, præclarus, eximius. Certè inde præclarus, inde eximia Majestate nitens ab irrequero famulatu, & infatigabili cursu, perennique influxuum munificentia in subiecta sui corpora. Moralissima utique hæc sunt: pervia enim est apud scriptores sacros, & prophanos, Regis cum sole comparatio. Ut noverit ipsi, expressivum nullum regie Majestatis, & magnificentie testimonium reperiri, quam eorum in subditos beneficentia, sine qua mane est sceptrum, inanis corona, inane solum. Unum audi Agapetum Diaconum de Officio Principis: Solis (inquit) profectò partes sunt, illustrare radiis orbem: Principis vero virtus est, egenorum misereri. Porro Sole ipso clarior est Imperator, qui pius est.

1124 Isaiæ 3. 7. cum quidam è populo Judaico in extremam redactò calamitatem ad regium solum esset exquisitus, & quodammodo coactus, consultissimè oblatum sibi repulit dominatum, eà solum fultus ratione: Non sum medicus, & in domo mea non est panis, neque vestimentum: nolite me constituere Principem populi. Vatablus observat, Hebræam vocem pro medicus positam, Regem significare: non ero Rex. LXX. vertunt, non ero princeps. Chaldæus, non sum dignus, ut sim caput, aut Princeps. Nam in domo mea deest panarium, deest vestiarius, deest ærarium; desunt ad victum & vestitum necessaria, ut subditorum commodis prudenter inserviam: desunt proinde primariæ Regis partes, quæ primò & maxime sublimissimam ejus majestatem evulgant, & probant. Nolite ergo me Regem constituere.

1125 Genes. 41. 43. ut Josephus præ regni optimatibus univerfis totius Ægypti Prorex constitueretur, regio Pharaonis curru extollitur, regio habitus & ornatu conspicuus ad ostentationem majestatis & gloriæ, interim clamante præcone: Ut omnes coram eo genuflecterent, & propositum esse scirent universe terre Ægypti. Pro priori hemistichio, Hebraicè una vox ponitur abrech, quæ nonnullis est flecte genua, aliis verò tener Pater: Chaldæo, hic est Pater Regis. Thargumæo, vivat Pater. Udeph. de Floras in Eccles.

ter Regis, Princeps in sapientia, & tener in armis. Reor tamen (ut aliquid addam nostro peropportuno instituto) abrech perinde esse sermone Ægyptio atque benedic, à radice barach, id est, benedicere, gratias agere, imò & pascere, vel cibare, quia ex sacra Scripturæ usu benedicere, cibare est, & benedictio cibus. Unde Abigail cibaria Davidi offerens aiebat 2. Reg. 25. 27. Suscipe benedictionem hæc, quam attulit ancilla tua tibi. Et 27. Pl. 144. 17. Aperis tu manum tuam, & implet omne animal benedictione. Et bellè favet huic existimationi contextus; nam v. 40. ejusdem capituli dixerat Pharaò ad Joseph: Tu eris super domum meam, & ad tui oris imperium cunctus populus obediet. Hebraicè, cibabitur, Tigurina, cibum capiet. Nimirum ex his apparet unde Josephus totius Ægypti Princeps evulgatus, & probatus; unde tanta in eo majestas respanditur: certè non aliunde quam à beneficentia in subditos, quibus largam administravit annonam. Atque hinc spectat manipulorum somnium, de quo Genes. 37. 7. Videlicet ostendebatur imperium Josephi splendidissimum in Regem præficiendi ubi necessarium ad victum suppeditationem.

1126 Joan. 6. vix Christus Dominus sua illa miseratione tactus, solerter cibaverat copiosam hominum turbam; & ad beneficentiam probationem ultra indigentium necessitatem cibos illis subministraverat, cum ecce tibi cibati homines attentam Christi erga alendos subditos providentiam contemplant, eum ad regni fastigium evehendum deliberant. Jesus ergo, cum cognovisset, quia venturi essent, ut raperent eum, & facerent Regem, fugit iterum in montem ipse solus. Opportunè quidem Christum Deum regis dignissimum sublimitate existimarunt, quandoquidem alimenta eis ministraverat. Ut enim venerabilis Beda in Catena S. Thomæ; Turba viso tanto miraculo, intellexerunt pium, atque potentem, & idcirco voluerunt ipsum facere Regem. Quasi tunc maxime regia majestas respicendat, cum subditorum necessitatibus inservitur.

1127 Hinc jam Eucharistia, regalis beneficentiæ, & Domini famulatus epulum appellanda; nulli enim regia Christi majestas splendidius se prodit, quam in hac mensa Eucharistica, ubi ipse seipsum in cibum exhibet deservientem uniuscujusque voluntati: atque ita se esse totius orbis Principem facit evulgat & probat subditis alimenta ministrans. Est hoc, quod Propheta Rex præcinebat Pl. 22. 1. Dominus regit me, & nihil mihi deerit: in loco pascua ibi me collocavit. De Eucharistia convivio non pauci interpretantur. Sed preme illud, Dominus regit me. Hebraicè, pascit me: vel Dominus Rex meus, aut pater meus. Chaldæus; Dominus pavit populum suum in deserto: manna nempe certo Eucharistia typo. Sanè inde Rex, unde Pastor, quia scilicet largè de necessariis ad subditorum sustentationem providet, & se alimentorum præbitorem exhibet, idoneam semetipsum cibationem erogans. Quò revoces ea Isaiæ verba cap. 33. de viro multis florente virtutibus loquentis; Panis ei datus est, aque ejus fideles sunt. LXX. vertunt, panis ei dabitur, ut sit vaticinium de Eucharistico pane & potu ritè dispositis erogando, quomodo interpretantur S. Justinus Martyr contra Tryphonem, Procopius, Cyrillus, &

1. Reg. 25. Et 27. Pl. 144. 17.

Genes. 41. 40.

Gene. 37. 7.

Regno dignus putatur Christus, cum homines cibant.

Joan. 6.

S. Thom. lo, intellexerunt pium, atque potentem, & idcirco voluerunt ipsum facere Regem.

Eucharistia regalis beneficentiæ est. Domini famulatus epulum, quod Christum Regem probat.

Pl. 22. 1.

Isai. 33. 16.

B b